

Arrest

nr. 278 754 van 17 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad BRUSSEL, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel van 12 juli 2022 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 2).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel trof op 12 juli 2022 een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (bijlage 2). Verzoeker werd hiervan op 12 juli 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten N.(...), C.(...) I.(...) (naam en voornaam),

van Nigeria nationaliteit,

geboren te (...) op (...),

heeft zich op 12 juli 2022 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres : 1020 Brussel, (...).

Uit de controle op blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat volgens haar de verkeerde rechtspersoon als verwerende partij werd aangeduid.

De verwerende partij stelt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat voorliggend verzoekschrift gericht is tegen de verkeerde rechtspersoon.

Verzoekende partij haalt als bestreden beslissing aan de beslissing tot niet-inoverwegingneming, door het Stadsbestuur Morsel genomen op 12.07.2022, terwijl zij het voorliggend verzoekschrift richt tegen de Stad Brussel, vertegenwoordigd door de burgemeester.

De vordering van verzoekende partij is onontvankelijk minstens dient de Stad Brussel buiten zaken gesteld te worden."

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe te bepalen wie partij is in de zaak (cf. RvS 15 oktober 2019, nr. 245.780; RvS 8 juli 2010, nr. 206.515; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). Op zicht van de bestreden beslissing duidt de Raad ambtshalve die overheid aan als verwerende partij die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 18 december 2001, nr. 101.932; RvS 10 juni 1997, nr. 66.659).

2.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift de door hem bestreden beslissing voegt (Verzoekschrift, bijlage 1). Deze beslissing dateert van 12 juli 2022 en werd genomen door een bestuurssecretaris van de stad Brussel. In zijn verzoekschrift duidt verzoeker de stad Brussel, vertegenwoordigd door de burgemeester, aan als verwerende partij. In zijn middelen maakt verzoeker weliswaar melding van een aanvraag bij de stad Morsel van 25 augustus 2020, maar dit betreft wellicht een materiële mislag. Het voorwerp van het beroep vormt wel degelijk de beslissing van 12 juli 2022 die werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel.

2.4. De Raad stelt vast dat de stad Brussel door verzoeker terecht als verwerende partij werd aangeduid.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"(...)

3. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerend motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat "uit de controle" zou blijken dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont". Hierom werd de aanvraag niet overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Geen enkel motief is in de bestreden beslissing te vinden over "de controle" die zou hebben plaatsgevonden. Wie heeft de controle uitgevoerd? Betrof dit slechts een éénmalige controle? Wat heeft men gecontroleerd: de aanwezigheid van de naam van verzoeker op de bel, de bewoning van het appartement, heeft men aangebeld, ...? Werd er iemand aangetroffen op het moment van de controle in het appartement? Zo ja, wie en wat werd er genoteerd? Heeft men een buurtonderzoek (bv. bevraging van de andere bewoners van het appartementencomplex) verricht?

Verzoeker kan door de afwezigheid van enig concreet motief aangaande "de controle" niet nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Deze determinerende motieven werden niet opgenomen in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsverplichting, volgende uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.

4. Verzoeker wijst er nog op dat volgens rechtspraak van de Raad van State (nr. 213.363 van 19 mei 2011) "kan de verwijzing in de motivering naar een advies [...] een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn." Dit wordt ook als dusdanig in de rechtsleer opgenomen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 133-134.).

Hieruit volgt dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling slechts een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is: 1) de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.

Aan deze voorwaarden is niet voldaan, zoals hierboven aangehaald. Buiten de bestreden beslissing er geen ander document overgemaakt aan de verzoekende partij.

De formele motiveringsverplichting, volgende uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.

(...)"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3. Verzoeker heeft op 25 augustus 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag verklaarde verzoeker te verblijven op het adres V.(...) 9 te 1020 Brussel (Laken). Thans geeft verzoeker in de aanhef van zijn verzoekschrift hetzelfde verblijfsadres op waaruit kan worden opgemaakt dat hij voornoemd adres kennelijk toch als zijn verblijfsadres beschouwt.

3.4. In de bestreden beslissing wordt evenwel het volgende gesteld:

"Uit de controle blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet in overweging worden genomen."

3.5. In zijn eerste middel stelt verzoeker zich vragen bij “*de controle*” die blijkens de bestreden beslissing zou zijn doorgevoerd, met name of er werd aangebeld, of dit om een éénmalige controle van de aanwezigheid ging of dat er een buuronderzoek werd doorgevoerd.

3.6. De Raad stelt vast dat de verwerende partij heeft verzuimd om een administratief dossier over te maken, waardoor niet kan worden nagegaan of er *überhaupt* een adrescontrole heeft plaatsgevonden, c.q. dat deze op deugdelijke wijze werd doorgevoerd.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsplicht aangezien verzoeker bij gebreke aan een administratief dossier niet in staat is gesteld de formeel in de bestreden beslissing tot uiting gebrachte motieven op hun juistheid te controleren (cf. RvS 29 januari 2014, nr. 226.252). De nota met opmerkingen van de verwerende partij verstrekt hieromtrent geen verdere informatie.

3.7. Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij in zijn eerste middel oppert dat de beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige middelen behoeven geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel van 12 juli 2022 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (bijlage 2) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN